

EMIL DINGA

PSEUDO-RUBAIATE

vol. 3 (401-600)

401 – *Medie*

Ceva ce nu există-n senzație, ci-n minte,
Deși ne-ajută-n calcul, cu toate astea minte,
Fiind o nivelare de individuali.
În diferențiere își află-a ei sorginte.

402 – *Geneză*

Irumpere-a ființei, în mare ca și-n mic,
Din neființa primă, gândită ca nimic,
Când cauzalitate și spațiu-timp, deodată,
Au început să curgă-n al lumii alambic.

403 – *Big-bang*

Ne-ncapere în sine a Totului posibil,
Luare-n stăpânire a ce e admisibil
Prin brusca transformare-a intensiunii-nguste
În spațiu, ce de-atunci e continuu extensibil.

404 – *Global*

Ceva ce este-aici, dar de-acolo-i cauzat,
Și-n ce se-ntâmplă-acolo, aici-u-i implicat,
Iar să-nțelegi pe unul, pe toți va trebui
Să-i cercetezi deodată și inter-corelat.

405 – *Local*

Se-ntinde doar aproape de propriul său cuibar,
Și fenomenologic își trage un hotar
De cauzalitate, ferm și inexpugnabil.
Principial, globalul îi este, deci, contrar.

406 – *Ciclu*

O repetare-n formă, dar nu și-n conținut,
Prin care fenomenul o ia de la-nceput,
Și-această repetare e fără de sfârșit.
O similaritate cu propriul său trecut.

407 – *Cuantic*

Prin simțul natural e ceva imperceptibil,
Iar la nivel abstract e-un obiect ce-i conceptibil
Doar ca o undă-ascunsă de probabilitate,
Iar subiectul numai îl face-a fi posibil.

408 – *Bisectoare*

De-s date două drepte ce-un unghi în plan formează,
Iar alta, între ele, acel unghi îl splitează
În două, dar egale, aceasta-i bisectoarea.
Echerul și compasul sunt cele ce lucrează.

409 – *Fortuit*

Un fenomen ce-apare, dar nu e necesar,
Putând să nu apară, sau să apară iar,
Un contingent el este, deci un nepredictibil,
Acesta-i fortuitul, și nu e des, nici rar.

410 – *Pi*

Un număr special e, și e de tip real,
Specialiștii-n temă-i spun irațional,
Se află de se-mparte lungimea unui cerc
La dublul razei sale, în cazul ideal.

411 – *Raport*

Aspect ce se cunoaște-ntre două entități
Ce-s puse față-n față ca două cantități,
Sau ceea ce subzistă când comparate sunt,
După-un principiu logic, două identități.

412 – *Optim*

Un minim sau un maxim, într-un cuvânt – extrem
Al unor funcții date, pe lângă care-avem
Constrângeri formulate în mod imperativ,
Iar funcții și constrângeri lucrează în tandem.

413 – *Start*

Moment sau punct în care ceva-i inițiat
Și pe creoda care-i specifică-i lansat
Un fenomen, un calcul, sau chiar un Univers.
Prin asumare sau chiar și ne-deliberat.

414 – *Axiomă*

E o credință-anume despre ceva real
Dar care-i generată în mod transcendental,
Fiind sau arbitrată, sau evidentă-n sine.
Suportul de-a cunoaște orice fenomenal.

415 – *Teoremă*

Din axiome-i scoasă în mod demonstrativ,
Dar nu trăiește-n sine, ci e ceva captiv
Și-nchis în teoria care o generează.
Pentru testare este suportul predictiv.

416 – *Dexteritate*

E-un mod de-a face scos din constantă exersare
A modului acela, prin uz și repetare,
Pentru-a atinge vârful de eficacitate.
Se pierde, de-ncetează a sa utilizare.

417 – *Consimțământ*

Acord e, de voință, pentru un fapt sau drept,
Bazat pe un principiu, o normă sau precept,
Și dincolo de care nu poți a contesta.
Consimțământul este al libertății-adept.

418 – *Frontieră*

O limită, un capăt, ce-apare natural,
Sau este stabilită-n mod convențional
Pentru-a nu fi trecută, sau poate pentru-a fi...
De-aceea frontiera exhibă-un rol dual.

419 – *Salt*

Conceptual, el este o cuantificare,
Adică-o ocolire a unor puncte care
Semnifică,-mpreună, o continuitate,
Și e prezent în lume, în mic ca și în mare.

420 – *Cantitate*

În vechime, Stagiritul i-a spus categorie,
Și e menită,-n lume, măsurător să fie
Oricărei entități și conform naturii ei,
Ce-i conținută-n spațiu, că-i vie sau nevie.

421 – *Calitate*

În lucruri sau relații sau în proprietăți,
Ea face diferența între identități,
Pe care le conservă după natura lor.
Structurilor le spunem, adesea, calități.

422 – *Acumulare*

E un proces ce ține de aditivitate
În orice fenomen, deci redus la cantitate,
Așa încât un prag de-i atins, atunci există
Suficiență-n saltul spre-o nouă calitate.

423 – *Invidie*

Când altul e sau face ce noi nu reușim,
Deși e martor Domnul ce mult ne străduim,
Îl pizmuim pe-acela, în loc să învățăm
Să facem cum el face și-astfel să izbândim.

424 – *Integritate*

Un *modus operandi* ce-i de neabătut
De la o grilă-anume de rol și de statut,
Fundată pe principii morale de neșters,
Stâlp al societății, intransigent și mut.

425 – *Indiferență*

Nici gând și nici simțire anume nu-i tresare
La fapte sau procese din lumea trecătoare,
Al căror tâlc nu-ncearcă a-l descifra-n vreun fel.
De fapt, ea este semnul aceluia care moare.

426 – *Cunoaștere*

Reprezentări în minte ca și în teorie
Despre ce este lumea sau ar putea să fie,
Și care regăsite-s în lumea obiectivă
Prin experimentare sau prin trăire vie.

427 – *Curtezană*

Știindu-se cu nuru-i, ea inimile leagă,
Pentru o noapte numai, sau pentru viața-ntreagă,
Statornicia, însă, îi e necunoscută,
Iar a iubirii taină nu poate s-o-nțeleagă.

428 – *Crochiu*

Deși nu reprezintă întregul într-o toată,
Întregul însuși, totuși, să îl redea el poate,
Prinzându-i quidditatea, cumva, în întregime.
Crochiul e un semn ce un alt semn ține-n spate.

429 – *Excelență*

Atingere plenară a unui punct în care
Un act, un gând, o faptă, o stare oarecare
Se află la nivelul ce maxim poate fi.
E punctul de sosire visat de fiecare.

430 – *Exod*

O tragică plecare, fără alternativă,
A unei populații ajunse în derivă,
Spre alte zări, aiurea, din baștina de-o viață.
Sau poate fi, la teatru,-o plecare pur fictivă.

431 – *Ecumenism*

O cronică fervoare de-a strânge laolaltă
Ce e pereche-n sine, și una, și cealaltă,
De-a face unitatea din ce e disparat,
Și de a așeza-o pe-o treaptă mai înaltă.

432 – *Eternitate*

Nu-i lipsă de-nceput și nici lipsă de sfârșit,
Nu-i infinitul care ne-a fost, de sus, ursit,
Ci este-o neputință de a-nțelege-n sine
Nimicul de dincolo ce e închipuit.

433 – *Frivolitate*

Privire ce n-adastă pe ce e permanent,
Simțire ce nu trece dincolo de moment,
Plutire doar pe lacul senin și liniștit,
Deși qualia-i este-n adâncul acrescent.

434 – *Fraternitate*

Atunci când, deși singur, pe altul lângă tine
Îl simți că-ți ia povara, dar nu-ți ia și din bine,
Atunci când fără-a-i cere-o, cu tine-i solidar,
Dar grijile ce-l sapă le ține pentru sine.

435 – *Fantasmă*

E-o închipuire care, brusc, capătă ființă,
O ființare care nu este cu puțință,
Un vis născut în veghe, dar veșnic dispărând,
Asemeni cu-o icoană de tainică dorință.

436 – *Fler*

A ști fără-a cunoaște și fără cercetare,
A pre-vedea cu toate că nu-i vreo arătare,
A înțelege fără-a putea și explica,
Iar nodul de la sine își află dezlegare.

437 – *Corpuscul*

Un fel de-a fi al lumii (iar celălalt e undă),
Ce, prin ciocniri, explică tot ceea ce inundă
În mic și-n mare lumea, în spațiu și în timp,
În microcosmos tinde avan să se ascundă.

438 – *Elasticitate*

Memorie a formei avute la-nceput,
Și-a locului în care cândva a încăput,
Încât din orice formă sau loc a dobândit,
Revine la origini, cum fost-a conceput.

439 – *Enunț*

Un gând sau o credință, un adevăr, un vis,
Ce-s puse în cuvinte-așezate dinadins,
Și care înțelese-s de alții, de oricine,
Și nu există dubii cu ce a fost de zis.

440 – *Grandoare*

Când ceea ce se pare mai mult e decât este,
Când faptul depășit e de propria poveste,
Sau când veștmântul face mai mare ce îmbracă,
E o ardoare-acută, un vis de zări celeste.

434 – *Fraternitate*

Atunci când, deși singur, pe altul, lângă tine
Îl simți că-ți ia povara, dar nu-ți ia și din bine,
Atunci când fără-i cere-o, cu tine-i solidar,
Dar grijile ce-l sapă le ține pentru sine.

497 – *Datorie*

Nu e o-ndatorare venită din afară,
Ci-i ardere intensă, complet interioară,
De sub a cărei pază nu poți să te ascunzi,
Ce ești și ce vei face sunt sub a ei povară.

566 – *Luciditate*

Când limpede îți pare ce altora-i cețos,
Când drepte le vezi toate, deși-ți apar pe dos,
Când înțelegi adâncul privind doar suprafața,
Când despuind urâtul, ivești ce e frumos.

575 – *Entelehie*

E dor de ființare, din starea de latență,
Spre-un scop ce pre-există din fașă în potență,
Și drum își face-n lume spre-a se manifesta,
E lupta ce nimicul o dă spre existență.

